

מלחמה ושלוש אדומי הכומות באים

שעה שבטהראן מפגינים ברחובות, מתפרצים למשרדי חברת הנפט, מחבלים ברכושה, שעה שבשדות הנפט בדרום כוויסטאן ובעיר עבדאן מתכוננים אנשי חברת הנפט האיראנית הלאומית לתפוס את המיתקנים, מגישה אנגליה קובלנות למסודות הבינלאומיים ולבית הדין בהאג. אולם פעולותיה של אנגליה אינן מצטמצמות רק בשטח התלונות וההסתייגות הדיפלומטיות. סופר העולם הזה, רוני בר, שסייר בקפריסין לפני ימים אחדים, מתאר צעד אחר שנקט עלידי האנגלים, כאמצעי האחרון לפתרון בעיית הנפט האיראני:

בשלוש לפנות בוקר צלצל אלי קצין הקישור (מטעם הצבא), הודיע לי על נחיתתם הקרובה של הצנחנים הבריטיים. הקדמתי בחצי שעה לפמגוסטה, נמל הגיחה. מלבד שתי נושאות מטוסים שצלי ליוותיהן בלסו מבעד לערפל האפרפר נתי בלס ספטון דלמר, כתב החוץ בעל שם העולם של "דילי אקספרס" הלונדוני, בנמל.

יחד עמו השתעממו שעתים עד ירידת יחידת הצנחנים הראשונה מאנייתה.

דלמר השתכנע, לבסוף, כי מן הראוי לעבוד במקצת, ניגש לקבוצת חיילים, הודיעם: "זה עתה זרקו אותי מתוך איראן, מה דעתכם שיטילו אתכם לשם?" לא היתה להם דעה. הם לא ידעו לאן הם הולכים או מה הם עומדים לעשות. אחד מהם רצה לסיים את שירותו בצבא, האחרים היו מוכנים לבצע את כל שיטילו עליהם, ביעילות ובמהירות, מבלי לחקור מגוון. אחדים מהם

יחידת הצנחנים הבריטית נוחתת בקפריסין
במרחק 1500 ק"מ: הנפט

קציני המטה, פמגוסטה
בשלוש בבוקר: צלצול

שעמומו של דלמר היה מוצדק, לפי חות. הוא בא ממקומות "חמים" יותר. קוריאה ואחר כך — טהראן, ממנה גורש לפני שבוע לפי צו המשטרה שלא חיבה את כתבותיו האנטי-איראניות הגלויות בדבר בעיית הנפט. אסדות הנחיתה יצאו לנושאות המטוסים שחנו במרחק 750 מטרים מהחוף, חזרו עם מטענן: צנחנים אדומי-כוכב תות.

היחסים וגימה של התחרות ויריבות פזי לטית נכנסה.
על חטאים. בעיני הערבים, היה זה משנה מצד התורכים לרצות בכסא במור עצת הבטחון במקום לוותר עליו לטובת הלבנון. אולם אין זה אלא משנה אחת, מתוך רשימה ארוכה הנזקפת לחובת תורכי כיה ע"י הערבים.
בראש הרשימה עומד החטא הגדול, שאין לכפר עליו: הכרה דיפלומטית במדינת ישראל. אחריו באות חתימת הכסם מסחרי ומכירת נשק ליהודים. אלה הן טענות חדשות, שהופיעו רק לפני זמן קצר, מאז הקמת מדינת ישראל. מלבדן, קיימת גם רשימה ארוכה של טענות ישנות יותר: העמדת הענינים הבינלאומיים והדיפלומטיים מעל לענינים הדתיים; הסתייגות מדרישת מצרים לפי נוי הצבא הבריטי מאזור תעלת סואץ; סיפוח אזור ונמל אלכסנדריה השייכים, לפי הצדק ההיסטורי, לסוריה; איסור על השימוש בשפה הערבית, שפת הקוראן הקדוש; הסתגרות נפשית ואחריותן התכחשות לעובדה שתורכיה חלק בלתי נפרד של המרחב.

ועתה, מתלוננים ערבים רבים, ביקר עזאם באשא את תורכיה, ולפניו ביקר עבדאללה, מלך הירדן.
"אננם נשמח מאד אם יסופרו היחסים

ספטון דלמר, עיתונאי
לפני שבוע: גירוש

בינינו ובין תורכיה", הכריז לא מוזמן ראש ממשלת סוריה, "אך עליה להבין שאין זה ענין של הכרזות בלבד; עליה לפעול ולהראות רצון כנה כדי ששיפור זה יושג". וכנימוק סופי, משכנע, מסיים ראש הממשלה באזהרה: "מוטב לתורכיה להתקשר עם המדינות הקטנות בעורפה, להבטיח לעצמה גב חזק, מאשר לעמוד מול הסערה האדומה מבלי שתוכל לסמוך על איש שיגן על עורפה.

התושבים רוצים בו, אין זה מפריע לפארוק.

תורכיה

זה הכל ענין של יחס

"אני רואה כל אפשרות של שיפור היחסים בין תורכיה ומדינות ערב, כל עוד לא תשנה תורכיה את יחסה ליש"אל". דעה זו הביע מוחמד סדיק שנשל, מזכיר מפלגת אל-אסתיקלאל (של נורי אל-סעיד באשא) העיראקית. "ובדענו דבר זה אסור לנו לעשות כל צעד להתקרב לתורכיה".

הדבר שהניע את שנשל להכרזה זו היה ביקורו של עבד אל-רחמן עזאם באשא, מזכיר הליגה הערבית, בתורכיה "בשדוליו להגיע להסכם עם תורכיה בתנאים הקיימים (איישינוי יחסי תורכיה-ישראל) הכיר מזכיר הליגה בקיומה של מדינת ישראל". אולם שנשל לא היה המדינאי היחידי שביקור זה עורר את חמתו. גם במצרים ובסוריה נמצאו מת-רועים נגד הביקור.

"אין כל ספק שהיחסים בינינו לבין תורכיה אינם כפי שהיו צריכים להיות", נכתב במאמר ראשי בשבועון אכבר אל-יוס המופיע בקהיר. "במשך עשרים השנים האחרונות התרחקה תורכיה במידה רבה מאד מהערבים, התקשרה עם המערב, המאמר ממשיך ומנתח את סיבות ההתרחקות: המניע הראשון בחיי תורכיה היום הוא הפחד מפני רוסיה השונה על הגבול הצפוני. היתה זו טעות גדולה מצד תורכיה להחליט כפי שהחליטה; במקום להצטרף למחנה הערבי, להקים סביבה גוש שליש חזק, שלא יהיה מעורב בסכסוכי שני הגושים היריבים העדיפה תורכיה להפוך חוליה בתוך שרשרת המערכת הצבאית של המערב. כאשר, בבחירות האחרונות למועצת הבטחון של א"י הועמדו שני מועמדים לייצוג המרחב, תורכיה והלבנון, החריפו

היו וחתיקים ששרתו בפלשתינה ("אייך המצב שם?") אחרים היו ירוקים, חייבי גיוס שחויילו לפני כמה חודשים בלבד. לבסוף נדחקו לקרונות הרכבת (הור) מה יותר לרכבת עצמועים מאשר לרכבת קפריסאית ממשלתית) מילאו את קרונות הנוסעים ואת קרונות המשא, המיועדים להובלת בהמות. הרכבת שהדהדה מצחוק הצנחנים, שחיי קו געיות בקר (בזכות קרונות המשא), הפליגה לערב בסיסם, ממנו עלולים הם להיות מוטסים (תוך שלוש שעות) לעבדאן, מרכז הנפט, הרחוק 1500 ק"מ לומטר בלבד.

מצרים

אין זה מפריע לפארוק

שוב החלו נשמעות במצרים המלים "ממשלת איחוד לאומי", שבה תיווגנה כל המפלגות, הצריכה לנהל את המשא ומתן עם אנגליה על פינוי תעלת סואץ ואיחוד סודאן עם הכתר המצרי. ממשלת אל-חופד, שנוסדה על ידי סעד וגלול באשא, אבי העצמאות המצרית, לא מצאה את העזר לעמוד על תביעות המצרים. למעשה, לא נמצאה אף פעם מפלגה מצרית שתעמוד על דרישותיה מהאנגלים בזמן שהשלטון בידה. רק באופוזיציה מוצאים הפוליטיקאים עוז לתבוע צעדים דרסטיים לשחרור המולדת היקרה מעול הכיבוש הטמא.

כלפי חוץ, תורכיה ממשלת איחוד מפני שבשיחות גורליות זכאים להשתתף כל זרמי הפוליטיקה. אולם למעשה, הקמת ממשלה זו לא תהיה אלא צעד לחיסול האופוזיציה, להעמדת כל המפלגות בפני מצב שלא יוכלו לסגת ממנו. ההשבון הפשוט, לפי חישובי הפוליטיקאים, הוא שהמפלגות תתביישנה לסגת. "ובכן, סוף סוף, תשיג מצרים את עצמאותה המלאה". בראש ממשלת האיחוד יעמוד מוחמד חידר באשא שעלה מדרגת מפקח בתי

אינה זקוקה לעזרה

